

TÓM LƯỢC PHẦN ĐẦU (Xin Xem Bộ Hào Hoa Kiếm Khách)

Thiên Ma Giáo quật khởi trên giang hồ hơn hai mươi năm qua gây chấn động khắp thiên hạ võ lâm, vô số hào kiệt anh hùng táng mạng dưới mũi Xuyên Tâm Tiêu, một thủ pháp cực kỳ lợi hại, thần bí của Thiên Ma Giáo.

Thấy cơ nguy các môn phái âm thầm phát động công cuộc diệt trừ Thiên Ma Giáo để tranh lấy sự sống còn. Trong các tổ chức chống đối đáng kể nhất là "Cửu Lão Hội" qua sự trợ giúp âm thầm của Cái Bang.

Chủ trì của Cửu Lão Hội là Kinh Thiên Kiếm Khách Hoa lão hiệp, một nhân vật trọng vọng của Hoa Sơn phái. Vì muốn khám phá bí mật của Thiên Ma Giáo hầu diệt trừ tận gốc giáo phái tà ác này nên sau khi tham khảo ý kiến của các đồng chí trong hội Hoa lão hiệp đã chọn trưởng nam của mình là Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình giao phó nhiệm vụ bằng mọi cách và bằng mọi giá cố len lỏi vào hàng ngũ Thiên Ma Giáo để làm nội tuyến.

Là một nhân vật rất tâm tiếng trong giang hồ Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình muốn hoàn thành công tác gian khổ trên chỉ còn cách giàn một cảnh thất tung cho chàng, có thể mới dễ bề hành sự.

Và sự dàn cảnh đó phải đòi hỏi một sự hy sinh lớn lao cho Hoa Vân Đình do đó một sự kiện kinh thiên động địa đã xảy ra.

Một hôm bên gành núi nên thơ Hoa Vân Đình bắt gặp vị hôn thê đang cùng tư tình với đứa em trai ruột thịt của chàng.

Cơn ghen bốc dậy, Hoa Vân Đình xô cả hai xuống vực sâu không đáy trước sự chứng kiến của một số tiền bối võ lâm cao thủ.

Và Hoa Vân Đình trở nên điên loạn rồi thất tung luôn, lâu dần không còn ai nhắc nhở đến danh hiệu của Quân Tử Kiếm nữa.

Thế rồi trên giang hồ bắt đầu xuất hiện một mẫu nhân vật lạ lùng không ai biết từ đâu đến, cũng không ai biết xuất xứ từ môn phái nào.

Đó chính là hóa thân của Hoa Vân Đình do chính một danh y sành thuật cải sửa dung mạo tạo nên. Vị danh y tên là Tạo Hóa Thủ Long Vũ Điền, chính là người do Kinh Thiên Kiếm Khách Hoa lão hiệp an bày để ngầm tiếp trợ Hoa Vân Đình trên mọi mặt.

Liên tiếp sáu năm, sáu hóa thân của Hoa Vân Đình xuất hiện xong chẳng hóa thân nào sống được tròn một năm. Tất cả đều chết dưới ngọn Xuyên Tâm Tiêu kỳ bí và tất cả đều nhờ Long Vũ Điền cứu sống để tiếp tục hành động dưới cái lột mới.

Từ hóa thân Cổ Kiếm Lâm Phong, rồi Phiêu Bình Sanh, đến Tu La Trầm Quân Thỷ, tới Hảo Thơ Sanh Thượng Quan Tiểu Dư qua Ngư Lang Vương Cửu Ngư rồi Phích Lịch Kiếm Khách Sở Thiên Nhai. Sáu hóa thân chẳng thu hoạch một kết quả gì.

Đến hóa thân thứ bảy, lấy tên là Lãng Tử Yến Thanh.

Rút kinh nghiệm sáu lần thất bại, Yến Thanh thẳng đến Kim Lăng.

Chàng vừa rời đi Long Vũ Điền cũng ly khai trú sở theo dấu với cái tên giả là Điền Vũ Long, Luôn cả hai ả tỳ nữ phục thị họ Long là Hoa Liên Liên và Hoa Tích Tích cũng bỏ đi.

Ba người cùng đến Kim Lăng để sẵn sàng có mặt cứu nguy Lăng Tử Yến Thanh khi cần đến.

Tại Kim Lăng Yến Thanh bắt nguồn từ Kim Tử Yến, một nhân vật trọng yếu của Thiên Ma Giáo đang đội lốt một ca kỹ trên bến nước Tân Hoài.

Chàng phăng lần đường dây từ Kim Tử Yến đến cha con Mã Bách Bình, rồi anh em họ Mạt, và Liễu Hạo Sanh. Cuối cùng suy ra sào huyệt của Thiên Ma Giáo bên cạnh Mạt Sâu Hồ.

Thế là chiến dịch tiêu trừ Mạt Sâu Hồ được phát động dưới sự âm thầm điều khiển của Yến Thanh.

Thiên Ma Lệnh Chủ bị một ngọn roi của Mã Cảnh Long phơi thây tại chỗ..

Nhưng một Thiên Ma Lệnh Chủ khác xuất hiện chinh đốn lại đám tàn quân Thiên Ma Giáo và một trường ác sát khác lại mở màn dưới hình thức mới, quy mô mới, tất nhiên phải dữ dằn hơn hiểm ác hơn nhiều.

Mời quý vị hãy đọc sâu vào phần hạ cốt chuyện.

O0o

CHƯƠNG MỘT

VĨ HOA ĐÀI NHUỘM MÁU

Một con rạch nhỏ ăn sâu với Mặt Sầu Hồ, Lãng Tử Yến Thanh lặn mình theo con rạch đó rồi xa dần chiến trường.

Con rạch không dài lắm, hai bên bờ lau mọc rất dày.

Một nơi ẩn nấp lý tưởng không sợ ai từ bờ trông ra, từ giữa rạch trông vào.

Nước lại không sâu, chàng chỉ hụp mất đầu, bước đi từ từ khỏi phải lội.

Đầu kia rạch trở ra sông Tần Hoài, một con sông nổi tiếng trong làng chơi nơi mà bao kẻ ngông thừa vàng dư bạc vung trong tay qua các khung cửa sổ thuyền hoa, trước con mắt tán thưởng của những đóa hoa biết nói.

Náo nhiệt nhất về đêm là ở đoạn sông khá dài từ cửa Võ Định đến miếu Phu Tử.

Theo con rạch nhỏ, lặn mình, trở ra sông Tần Hoài rồi, Lãng Tử Yến Thanh nhô đầu lên nhận định một chiếc tiểu thuyền buông neo tại vàm rạch.

Chàng bèn chu miệng nhái tiếng chim ríu rít lên mấy lượt.

Lập tức có tiếng động nhẹ trên chiếc tiểu thuyền đó.

Tại vàm rạch trở ra sông vì lau còn mọc dây thuyền neo tròng vào nhau nên Lãng Tử Yến Thanh bơi dần đến thuyền.

Trên thuyền cửa hông mở ra.

Yến Thanh vịn bệ cửa nhảy vào trong.

Trong mũi thuyền mùi dược thảo xông ra nồng nặc Hoa Liên Liên Và Tích Tích ngồi đó người nào cũng lộ vẻ khấn trương.

Thấy Yến Thanh tắm nước ướt sũng người cả hai vội vã bước tới dìu chàng rồi Liên Liên cởi y phục ướt của chàng, Tích Tích chuẩn bị thuốc.

Liên Liên quan sát khắp thân thể của Yến Thanh sau cùng đắm nhẹ vào ngực chàng cảm hận mắng:

- Quỷ! Khéo giả vờ thì thôi.

Tích Tích buông thuốc xuống quay đầu hỏi:

- Sao! Không có thương tích chi hết hả?

Yến Thanh uể oải vịn mình đáp nhẹ:

- Có chứ! ở đây này!

Chàng đưa tay chỉ vào đầu vai tiếp:

- Nơi đó đó!

Liên Liên lại nhìn rồi gắt:

- Không có chi hết mà!

Tuy vậy nàng chưa yên tâm ấn tay xuống đầu vai nắn nót mấy đốt xương.

Chẳng có gì khác lạ cả!

Đến lúc đó nàng hoàn toàn thức ngộ Yến Thanh đùa, cúi mặt xuống há miệng cắn vào vai chàng một cái đau điếng.

Yến Thanh kêu lên oai oái.

Tích Tích cau mày hỏi:

- Liên thơ thơ! Đừng làm ồn lên chứ! Yến gia ơi! Có thọ thương chẳng?

Yến Thanh cười hì hì:

- Đương nhiên là có! Nhưng vết thương là do con chó điên cắn! Hôm nay ra cửa tại hạ gặp một vị đoán số mạng bảo là phải đề phòng chó cắn! Đúng là cái số đã định ấy mà, tránh cách gì cũng không tránh khỏi bị chó cắn, không tại lộ thì tại thuyền!

Thoạt đầu Liên Liên cho rằng chàng nói thật, nhưng khi nghe tiếng cuối mới biết chàng đùa mắng nàng.

Tức khí nàng muốn cắn thêm một cái nữa thật mạnh.

Yến Thanh cong ngón tay cốc nhẹ vào trán nàng bảo:

- Đừng chứ! Cắn một cái không sao, cắn hai cái là điềm bất tường đấy!

Chàng bật cười hắc hắc.

Tích Tích thở dài thốt:

- Yến gia ác quá, người ta hồi hộp lo âu từng giây từng phút, lo xuýt chết đi được đó. Chỉ sợ Yến gia rước lấy thêm một mũi Xuyên Tâm Tiêu nữa là cả lũ không làm sao sống sót được! Vừa rồi nghe tiếng chim kêu chị em tôi muốn bật khóc lên Yến gia có biết đâu! Thế mà vô sự trở về đây lại vờ thọ trọng thương làm cho người ta đứng tim luôn!

Yến Thanh đáp:

- Tại hạ cũng biết hai người quá lo lắng cho tại hạ nên mới để cho Liên Liên cô nương cắn một cái bù trừ mọi thấp thỏm bồn chồn. Bằng không vậy thì làm thế nào tại hạ tạ được cái lỗi đùa dai! Phải biết chúng ta còn vất vả hơn trước nhiều nữa đấy!

Liên Liên cùng Tích Tích đồng kêu lên:

- Yến gia nói sao? Lại một lần nữa thất bại rồi?

Yến Thanh lắc đầu.

Liên Liên hỏi:

- Vậy là Yến gia có gặp Thiên Ma Lệnh Chủ?

Yến Thanh gật đầu.

Tích Tích hỏi:

- Nhưng lại để sống mất?

Yến Thanh cười khổ:

- Lưới chăng tứ phía, mai phục mười phương làm sao lão ta thoát lọt! Võ công lão ma quả cực cao, mười danh thủ bao vây vẫn không cầm chân lão nổi. Lão phá vỡ vòng vây phóng mình lên một gò núi, tại hạ định ninh là lão thoát đi trót lọt rồi. Bất ngờ Mã Cảnh Long xuất hiện tặng lão một ngọn Kim Tiên biến lão thành một đồng xương thịt nát vụn.

Tích Tích lộ vẻ hoài nghi:

- Mã Cảnh Long giết lão? Chắc vậy?

Yến Thanh khẳng định:

- Không thể sai lầm được! Sự việc xảy ra trước mắt mọi người. Bất cứ ai có tham gia chiến dịch đều có thể xác nhận điều đó!

Tích Tích chớp mắt, ánh mắt hơi lạ kỳ.

Nàng tặc lưỡi:

- Không ngờ lão lại chết nơi tay Mã Cảnh Long!

Yến Thanh đáp:

- Chính lão cũng không ngờ có sự kiện đó hướng chi Tích Tích cô nương! Nếu lão tưởng đến thì làm gì có sự kiện đó xảy ra được! Làm gì lão chết được!

Tích Tích trở mắt:

- Yến gia nói thế là nghĩa làm sao?

Yến Thanh giải thích:

- Hơn mười người bao vây bên ngoài là có hơn mười nẻo đường cho lão thoát đi. Lão không chạy về hướng nào mà chạy về hướng do Mã Cảnh Long trấn đóng mà Mã Cảnh Long là tay lợi hại nhất trong các cao thủ bao vây. Chọn phía đó khác nào lão chọn cửa tử chăng! Trong khi lão có nhiều cơ hội hơn nếu xung phá vị trí của kẻ khác?

Liên Liên tiếp nối:

- Có thể lão làm quá nhiều điều ác đến lúc báo ứng rồi nên ma đưa lối quỷ dẫn đường giục lão chạy về phía đó!

Yến Thanh mỉm cười:

- Bất cứ ai cũng tưởng như vậy! Trừ lão ta không tưởng như vậy. Bởi lão cho rằng ra phía đó lão sẽ được vô sự. Phía đó là phía an toàn nhất cho lão, nếu không như thế lão dại gì mà chọn ngã đó!

Hai nữ nhân sững sờ.

Tích Tích kêu kên:

- Yến gia cho rằng Mã Cảnh Long đồng phe với lão?

Yến Thanh tiếp:

- Cái đó thì ai ai cũng hiểu rõ bởi Mã Cảnh Long là người chủ trì chân chánh phân đàn Kim Lăng.

Tích Tích hừ một tiếng:

- Ai lại không biết như vậy? Nếu không thì mình đến Kim Lăng làm gì! Tuy nhiên Yến gia đã nói là Lão Mã đã bỏ tối theo sáng rồi mà! Lão Mã thường lo an tính phản bội Thiên Ma Giáo kia mà!

Yến Thanh gật đầu:

- Phải! Tại hạ có nói thế! Cửu Lão Hội cũng nói như thế và việc lão giết Thiên Ma Lệnh Chủ chứng minh như thế!

Tích Tích thở dài:

- Thế thì Thiên Ma Lệnh Chủ ra ma thật sự rồi!

Yến Thanh gật đầu:

- Từ nay sẽ không còn ai chết vì Xuyên Tâm Tiêu nữa! ừ!

Chàng tiếp luôn:

- Từ nay Thiên Ma Giáo tan vỡ không còn gây hại cho đời nữa! ừ!

Rồi chàng lại tiếp:

- Chắc vậy rồi! ừ!

Thái độ của chàng bí mật quá, Tích Tích không dần lòng được hỏi:

- Sao Yến gia cứ gằn từng câu như thế? Cái gì mà ừ, ừ rồi ừ!

Yến Thanh mỉm cười:

- Thì Tích Tích cô nương nói phải thì tại hạ ừ chứ sao! Phải cái nào ừ cái đó chứ sao!

Tích Tích thốt:

- Thế thì chị em tôi được thoát ly khổ ải, tại sao Yến gia lại bảo là chị em tôi còn vất vả dài dài?

Yến Thanh chỉnh nghiêm thần sắc:

- Tại vì tại hạ làm sai một việc là đem tin tức truyền đi nhanh chóng quá, từ nay công tác trừ gian diệt bạo không còn ỷ trọng vào Cửu Lão Hội được nữa! Rất có thể là công tác đó chỉ có ba chúng ta đảm nhận thôi!

Liên Liên lắc đầu:

- Tôi không hiểu gì cả!

Yến Thanh nhếch nụ cười khổ:

- Thiên Ma Giáo tan vỡ! Thiên Ma Lệnh Chủ ra ma nhưng cái thế tàn ác của Thiên Ma Giáo vẫn tồn tại. Người của Thiên Ma Giáo chỉ cần đổi cái danh xưng thôi và dùng một thủ đoạn khác khổng chế giang hồ. Bởi Xuyên Tâm tiêu không còn là một bí mật nữa nên nó không đủ công hiệu giết người như trước nữa. Như thế đó, Thiên Ma Lệnh Chủ dù chết đi thì Thiên Ma Giáo thay hồn đổi lốt, áp dụng thủ pháp mới. Đời vẫn còn một hóa thân của Thiên Ma Giáo!

Liên Liên vẫn lắc đầu:

- Tôi vẫn chưa ý thức rõ luận điệu của Yến gia!

Yến Thanh tiếp:

- Chính tại hạ phát hiện tổng đàn của Thiên Ma Giáo song vị Thiên Ma Lệnh Chủ chân chánh lại không do tại hạ phát hiện.

Hai nữ nhân cùng kêu lên:

- Thế là ai?

Yến Thanh buông gọn:

- Mã Cảnh Long!

Hai nàng trở mắt:

- Mã Cảnh Long phát hiện? Vậy cái người bị họ Mã giết đó là một Linh Chủ giả! Bởi người bị giết do Yến gia khám phá ra kia mà?

Yến Thanh lắc đầu:

- Chính tại hạ chỉ đích xác lão ta! Bởi duy nhất chỉ có mình tại hạ nhận được con người chân chánh của lão. Lúc đó tại hạ giáp mặt với lão qua một Linh Chủ Thiên Ma thì lão hóa trang biến dạng rồi. Cái đó một là do lão hóa trang hai là do người khác tạm sửa dung mạo, mạo nhận lão. Cho nên dưới hình thức một Thiên Ma Linh Chủ có lúc do lão hóa trang, có lúc người khác hóa trang. Linh Chủ Thiên Ma không có hình dạng chân chánh mà chỉ có cái lối giả tạo thôi, có đều lối giả tạo đó đương nhiên là duy nhất. Trong chiến dịch vừa qua, người bị bao vây bên ngoài trang viện đúng là lão và người bị Mã Cảnh Long vung roi đánh chết cũng chính là lão!

Tích Tích hỏi:

- Thế trước đó lúc lão chưa bị bao vây người mạo nhận lão là ai?

Yến Thanh đáp:

- Mã Cảnh Long!

Liên Liên kêu lên:

- ủa! Lão Mã à?

Yến Thanh thở dài:

- Phải! Dù tại hạ chưa nắm đủ chứng cứ là chính Mã Cảnh Long, Tại hạ dám đoán định là Mã Cảnh Long!

Tích Tích yêu cầu:

- Xin Yến gia nói rõ cho bọn này hiểu!

Yến Thanh đáp:

- Đương nhiên là tại hạ phải giải thích cho hai cô nương hiểu rõ hơn dù hai cô nương không đòi hỏi. Bởi lẽ hai cô nương là viện thủ duy nhất của tại hạ! Có hiểu rõ sự tình mới viện thủ đắc lực được, hai cô nương mới đối phó hữu hiệu với mọi trường hợp.

Chàng tường thuật những tao ngộ lúc vào trang viện tại Mạt Sầu Hồ đến lúc Thiên Ma Linh Chủ bị sát hại.

Chàng dừng lại tại đó.

Tích Tích cau mày:

- Có cái chi dính dấp đến Mã Cảnh Long đâu?

Yến Thanh thốt:

- Nếu không có mũi tiêu của Liên Khiết Tâm thì sự bí mật đó vĩnh viễn là bí mật. Và nếu tại hạ không tinh ý thì tại hạ cũng bị qua mắt luôn! Bị lão Mã qua mắt rồi còn gì!

Tích Tích hỏi:

- Thiên Ma Linh chủ bị Mã Cảnh Long vung roi đập nát, Yến gia làm sao truy ra thương thế do mũi tiêu của Liên Khiết Tâm phóng ra? Làm sao Yến gia nhận ra được?

Yến Thanh mỉm cười:

- Con người chu đáo đến đâu cũng có một hở trong trăm ngàn kín. Mã Cảnh Long đập nát bờ vai hữu nhưng Xuyên Tâm Tiêu của Liên Khiết Tâm thì lại xuyên đâm thủng đầu vai tả. Đó là cái hở duy nhất!

Tích Tích hỏi:

- Yến gia có xem kỹ chẳng! Có thể nhận lầm chẳng?

Yến Thanh lắc đầu:

- Không thể lầm lẫn được! Chính Mã Cảnh Long cũng thấy rõ như vậy. Mã Cảnh Long chuyên dùng tay tả, nếu Thiên Ma Lệnh Chủ bị đập nát bờ vai tả thì tại hạ làm sao tìm ra dấu vết của mũi Xuyên Tâm Tiêu. Không rõ Mã Cảnh Long lơ ngơ thế nào lại quất roi xuống bờ vai hữu! Do đó tại hạ mới phát hiện có hai người đội lốt Thiên Ma Lệnh Chủ! Một người trúng tiêu trước đó và một người bị bao vây bên ngoài.

Tích Tích hỏi:

- Yến gia có chắc là mình không nhận xét lầm chẳng?

Yến Thanh lắc đầu:

- Không bao giờ! Đầu vai tả của Mã Cảnh Long bị thương lão dùng sức quá đáng vết thương chấn động máu tuôn ướt áo. Không có một lý do nào giải thích cho thương thế đó trừ một mũi Xuyên Tâm Tiêu của Liên Khiết Tâm. Huống chi tại hạ có ý hoài nghi lão từ lâu, lão xuất hiện đột ngột tại Hàng Châu một sự xuất hiện cực kỳ tấu xảo. Rồi Kỷ Tử Bình bị giết làm cho Liễu Hạo Sanh cũng phải nghi ngờ lão luôn. Khi nào có lửa mà không có khói phát sanh được.

Tích Tích thốt:

- Long Lão gia đã từng nói với chị em tôi chính Yến gia cũng đã hoài nghi Liễu Hạo Sanh nữa kia mà. Nơi Kỷ Tử Bình bị giết không có cơ quan nào nguy hiểm cả mà Liễu Hạo Sanh thì cho rằng y bố trí cạm bẫy rất nhiều tại đó.

Yến Thanh đáp:

- Đúng vậy! Vào thời gian đó Liễu Hạo Sanh là con người đáng nghi nhất. Nhưng cuộc hỏa hoạn tại Hồng Diệp Trang đủ xóa tan mọi hiềm nghi quanh y. Trong ngôi nhà Kỷ Tử Bình bị giết thực sự có bố trí cơ quan, Kỷ Tử Bình thừa hiểu tất cả các cơ quan đó mà Kỷ Tử Bình lại là nghĩa đệ của Mã Cảnh Long. Người này hiểu thì người kia cũng hiểu. Giết Kỷ Tử Bình rồi Mã Cảnh Long phá luôn các cơ quan việc làm đó không phải là vấn đề nan giải.

Tích Tích lại hỏi:

- Mã Cảnh Long có phải là Thiên Ma Lệnh Chủ chân chánh chẳng? Và người bị giết có phải là một hóa thân do lão bày chăng?

Yến Thanh lắc đầu:

- Không thể có việc đó. Người bị giết có võ công cực cao thừa sức đối phó với một số cao thủ thượng thặng, chính tài năng đó chứng minh chẳng hề có sự giả mạo.

Liên Liên trầm tư một lúc lâu bây giờ mới cất tiếng xen vào câu chuyện:

- Giả như sự phán đoán của Yến gia không sai lầm thì thế lực của Thiên Ma Giáo hiện tại chuyển sang tay Mã Cảnh Long và như vậy là chúng ta còn lo ngại, còn mệt dài dài, giang hồ chưa dứt hậu hoạn.

Yến Thanh gật đầu:

- Hẳn là vậy rồi! Họa hoạn vẫn còn như cũ, có điều là một sự đổi thay trong tình thế. Trước kia Thiên Ma Giáo hoạt động trong âm thầm từ nay dưới hình thức danh xưng khác họ hoạt động công khai. Với thế lực sẵn có họ công nhiên xưng bá trong võ lâm. Mã Bách Bình từng bày tỏ hoài bão của hắn cho Vuơ Tuấn biết. Hắn quyết tâm phản bội Thiên Ma Giáo để tạo cho mình một cục diện riêng biệt. Về việc đó thì Linh Chủ Thiên Ma chết, thế lực về tay của cha con họ mục đích của họ đã đạt rồi. Hướng chỉ Mã Cảnh Long giết Thiên Ma Linh Chủ tạo một thành tích vĩ đại thanh danh của họ càng thêm lừng lẫy. Dù muốn hay không võ lâm cũng phải nể lão là một đối tượng đáng được tôn sùng. Phải biết lão có thừa thủ đoạn vừa khống chế vừa lưu giữ số thuộc hạ của thiên Ma Linh Chủ làm tay sai. Trong một sớm một chiều lão tự nhiên tạo thành nghiệp bá. Lão là con người đáng sợ, lợi hại hơn Thiên Ma Linh Chủ nhiều.

Liên Liên thốt:

- Cái gì công khai dễ đối phó hơn điều âm mưu.

Yến Thanh lắc đầu:

- Cái lý là vậy, song đối phó bằng cách nào đây? Các cô nương nên nhớ vì có chỗ yếu nên người ta bắt buộc phải hoạt động âm thầm. Khi người ta dám hoạt động công khai là hậu thuẫn của người ta rất mạnh đó nhé, người ta không còn ngán sợ gì nữa. Điều đáng tiếc là trong chiến dịch vừa qua Sử Như Kiếm đã bộc lộ toàn diện thực lực của Cửu Lão Hội rồi! Mã Cảnh Long không còn phải dè dặt, e sợ nữa.

Liên Liên cau mày:

- Tại sao Yến gia không công bố điều đó cho người ta biết?

Yến Thanh cười khổ:

- Có ích lợi gì chẳng? Người ta có tin được chẳng? Tất cả đều chính mắt trông thấy Mã Cảnh Long hạ sát Thiên Ma Linh chủ liệu một lãng tử tâm thường như tại hạ có thể xoay chuyển thế cờ được chẳng!

Liên Liên hỏi:

- Giả như Yến gia lấy tư cách là giòng dõi một thế gia quân tử tại Hoa Sơn mà công bố khám phá? Chẳng lẽ người ta không tôn trọng lời nói của Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình?

Yến Thanh lộ vẻ buồn thảm:

- Tại hạ khoát cái lốt một lãng tử trước con mắt của mọi người từ lâu rồi. Người ta sẽ không có ai tin tại hạ là hóa thân của Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình đâu.

Liên Liên thốt:

- Có Long lão gia đó làm chi! Long lão gia sẽ chứng minh cho Yến gia.

Yến Thanh lắc đầu:

- Chính Tào Hóa Thủ cũng mang cái tên giả là Điền Vũ Long xuất hiện trên giang hồ. Muốn chứng minh cho mình là Long Vũ Điền cũng đã khó khăn rồi còn nói chi đến việc chứng minh cho người khác! Người giả chứng minh cho người giả thử hỏi ai tin cho? Huống chi Tào Hóa Thủ Long Vũ Điền cũng chưa phải là một bậc tôn kính trọng vọng trên giang hồ, lời nói đâu có uy tín bằng lời nói của các vị đạo cao đức lớn có giá trị ngàn vàng? Chính tại hạ quen Long Vũ Điền trước rồi đưa y đến Cửu Lão Hội giới thiệu y cho y lãnh một phần công tác. Từ sau ngày Nhất Kiếm Kinh Thiên Hoa Hạo Nhân tạ thế thì không ai chứng minh được quá khứ của y cả.

Chàng thở dài rồi tiếp:

- Hà huống tại hạ lại không muốn khôi phục thân phận của Hoa Vân Đình! Bởi khôi phục thân phận là trở về với một ký ức thê thảm!

Hoa Liên Liên và Tích Tích thừa hiểu thân thế của chàng như thế nào, biết mọi việc ngày xưa do chàng an bày nhất là chàng chấp nhận một sự hy sinh lớn lao về vụ thất tung của Hoa Vân Đình.

Chính chàng bức vị hôn thê yêu quý và người em của chàng phải chết cách thảm thiết.

Sự hy sinh đó chẳng phải mỗi cá nhân đều làm nổi.

Hai chị em không dám nói gì hơn.

Họ trầm lặng, mỗi người theo đuổi một suy tư riêng biệt một lúc lâu.

Rồi Tích Tích cất tiếng:

- Yến gia! Bây giờ chúng ta làm sao đây:

Yến Thanh đáp:

- Trước hết chúng ta đến Vũ Hoa Đài, lúc ly khai tòa trang viện cạnh hồ Mạt Sâu tại hạ có cho Long Vũ Điền hay dặn y đưa luôn hai nàng hóa thân của hai cô nương đến đó. Còn hai cô nương thì trở về thân phận cũ, bởi chẳng lẽ để hai Tích Tích và hai Liên Liên đụng đầu nhau! Mình sẽ giải thích làm sao với người ta về sự trùng hợp đó!

Tích Tích mỉm cười:

- Làm sao Yến gia biết được chúng tôi có hóa thân? Thuật cải sửa dung mạo của hai chị em tôi...

Yến Thanh cũng cười đáp:

- Thuật cải sửa dung mạo của hai cô tinh vi lắm rồi không còn vấn đề phải bàn đến! Hai nàng ấy nhất nhất cái gì cũng giống y như hai cô nương nhưng tại hạ chỉ nhìn qua là biết ngay có sự giả mạo.

Tích Tích thốt:

- Hai nàng đó là do Cửu Lão Hội chọn lựa, từ vóc dáng, dung mạo và cả âm thanh nữa điểm nào cũng giống chị em tôi cả...

Yến Thanh hỏi:

- Mà tại sao hai cô nương lại muốn có hóa thân như vậy?

Tích Tích đáp:

- Liên Liên và Tích Tích là hai cái tên mượn của chị em tôi, gọi mãi rồi thành danh, thật sự chứ trước khi vào Cửu Lão Hội chị em chúng tôi là những nhân vật có tên tuổi khá quan trọng trên giang hồ. Chị em chúng tôi dù sao cũng nuối tiếc thân phận cũ, chưa có thể một sớm một chiều hủy diệt thình danh do mình đã tạo tự.

Yến Thanh thoáng giật mình:

- Hai cô nương là bậc hữu danh thế sao tại hạ chưa từng biết mặt?

Tích Tích cười khỏ:

- Yến gia ngày xưa là Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình thì một Quân Tử làm sao biết đến Câu Hồn Song Mỹ được!

Yến Thanh giựt mình thật sự:

- Hai cô nương là Câu Hồn Song Mỹ?

Tích Tích gật đầu:

- Tôi là Tiểu Ngư Câu Hồn Hoa Anh Nhân còn Liên thư thư là Đột Mạng Hồng Phấn Hoa Ngọc Nhân Khách, giang hồ ghép lại gọi là Câu Hồn Song Mỹ.

Yến Thanh lắc đầu:

- Hai cô nương cho rằng có sự cách biệt thân phận giữa hai chúng ta song tại hạ thì không nghĩ như vậy. Cứ theo tại hạ biết thì hai cô nương là hai đại hộ pháp trong Tịnh Y Môn của Cái Bang kiêm luôn chức vụ đường chủ Nội Đường và Ngoại Đường.

Liên Liên kinh ngạc:

- Tịnh Y Môn trong Cái Bang là một cơ cấu cực kỳ bí mật làm sao Yến gia biết được?

Yến Thanh giải thích:

- Bang chủ của quý bang là Phong Vân Tẩu Vu Phi vốn là một trong số nguyên lão chủ yếu của Cửu Lão Hội. Tiên phụ là Nhất Kiếm Kinh Thiên Hoa Hạo Nhiên vốn là người phát khởi việc lập hội. Sau khi tiên phụ tạ thế thì Vu Phi lão tiên bối lãnh trọng trách chủ trì Cửu Lão Hội. Chính Vu tiên bối biến Hoa Vân Đình thành Cô Kiếm Lâm Phong từ Lâm Phong tới Lăng Tử Yến Thanh ngày nay. Sự biến đổi đó là do ý của tiên bối và do y thuật của Long Vũ Điền. Do đó tại hạ thường có dịp tiếp cận Vu tiên bối nên hiểu biết rất nhiều việc của Cái Bang. Ngoài ra tại hạ còn biết hai cô nương là nghĩa nữ của Vu tiên bối. Trước kia hai cô nương là một đôi tỷ muội mồ côi, được tiên bối thu nhận nuôi dưỡng đến trưởng thành.

Liên Liên gật đầu:

- Đúng vậy, chị em tôi không biết thân thế của mình ra sao nữa! Họ Hoa này do dưỡng phụ ban cho đó. Cái Bang còn có cái tên là Hoa Tử Bang. Lão nhân gia chọn là có ý nhắc nhở chị em tôi là đừng bao giờ vong bản, luôn luôn vì Cái Bang mà ra sức.

Yến Thanh thở dài:

- Không hiểu sao bang chủ lại phái hai cô đến phục thị Long Vũ Điền như vậy!

Tích Tích cười khỏ:

- Nghĩa phụ vì Yến gia đó! Lão nhân gia bắt buộc phải an trí Long Vũ Điền tại một nơi kín đáo. Nhưng Long lão gia đâu có chịu giam mình trong cảnh tịch mịch cô thế chết người được! Long lão gia mới đưa điều kiện đòi hai nữ nhân hầu bạn. Thời hạn thì vô cùng

chẳng biết chấm dứt lúc nào, về bầu bạn cùng Long lão gia chắc chắn là phải chịu gian khổ không tưởng nổi. Do đó nghĩa phụ mới chọn chúng tôi. Chỉ có chúng tôi là không than oán với công tác gần như bị tù đầy đó!

Yến Thanh thở dài:

- Thật là thiệt thòi cho hai cô nương! Trong Tịnh Môn hai cô nương là đường chủ chấp chương Cái Lệnh của hàng sáu gút thân phận đó đâu phải là nhỏ. Giao phó một công tác như vậy cho hai cô nương khác nào đòi hỏi một sự hy sinh trên sức người!

Liên Liên chỉnh sắc mặt:

- Hy sinh thì quả là một sự hy sinh song so với việc làm của Yến gia thì còn quá nhỏ! Nghĩa phụ kế thừa Hoa lão anh hùng chủ trì Cửu Lão Hội tự nhiên phải noi gương Hoa lão anh hùng tận tâm tận lực hành sự bảo vệ đạo nghĩa cho võ lâm tuân theo cái lẽ công chánh. Việc khó khăn như thế nhưng không nỡ sai phái môn nhân đệ tử nên đành phải ủy thác cho chị em tôi!

Tích Tích sợ Yến Thanh hiểu lầm vội tiếp nói:

- Chúng tôi không hề oán hận nghĩa phụ. Lão nhân gia đối xử với chúng tôi rất tốt, luôn luôn tốt, ân đức của người nặng như núi, người xem chúng tôi như con ruột. Nếu người có con gái chắc chắn sẵn sàng giao phó công tác này cho con gái người!

Yến Thanh thở dài:

- Vu bang chủ rất mực xem trọng đạo nghĩa. Hành vi của người khiến ai ai cũng phải kính phục. Có lẽ hai cô nương không hiểu đó thôi chứ thực sự Vu bang chủ cũng có hai ái nữ!

Liên Liên và Tích Tích cả hai cùng giật mình.

Yến Thanh tiếp:

- Hai ái nữ của bang chủ là đôi song sanh tỷ muội, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Người chị tên là Vu Tiểu Châu. Hai cô nương đó được sai phái hành sự dưới quyền điều khiển của hai cô nương!

Liên Liên biến sắc kêu lên:

- Cái gì? Hà? Hai nàng đó sao? Có thể như vậy sao?

Yến Thanh thở dài:

- Tại sao lại không thể? Hai nàng ấy là đàn chủ Phong Đàn và Hoa Đàn thuộc Tịnh Y Môn trong Cái Bang, tuổi họ hơi lớn hơn một chút so với hai cô nương nhưng về địa vị thì thấp hơn hai cô nương!

Liên Liên thốt:

- Cái đó tôi biết rồi! Trong Tịnh Y Môn có bốn đàn: Phong, Hoa, Tuyết và Nguyệt. Phong đàn chuyên về hát mướn và làm kỹ nữ lưu động, còn Hoa đàn thì cũng ca xướng song lại ở các phố phường có tánh cách âm thầm hơn. Vu Tiểu Trân và Vu Tiểu Châu hai đàn Phong và Hoa có nhiệm vụ do thám mọi động tĩnh trên giang hồ. Lúc mười bảy tuổi họ đã bị phá trinh rồi và đến năm được hai mươi ba tuổi thì lãnh nhận một công tác đến Kinh Thành dẫn dụ đám tặc Đào Hoa Tú Sĩ Hàn Lãng. Chẳng những không thi hành nhiệm vụ mà còn bị dẫn dụ ngược nên cố tình che chở cho Hàn Lãng rồi sợ bản bang truy nã nên cả bọn trốn ra Quan Ngoại nhưng cuối cùng vẫn bị bắt như thường.

Yến Thanh gật đầu:

- Chính hai cô nương bắt hai nàng đó đưa về tổng đàn mà cũng chính hai cô nương xử quyết họ.

Liên Liên nghe con mắt ươn ướt nóng từ từ thốt:

- Bởi không biết lai lịch của hai nàng nên tôi chủ trương trừng trị nặng kẻ phản bội.

Yến Thanh tiếp:

- Dù có biết cũng vô ích! Trong Cái Bang những trưởng lão hàng tám gút đều biết, lúc các vị chức sắc trong bang họp hội nghị họ hết lòng cầu tình cho hai nàng duy chỉ có một mình cô nương khăng khăng đòi trị tội. Bang chủ lại ủng hộ lập trường của cô nương do đó phái cô nương tập nã hai nàng áp giải về tổng đàn xử quyết.

Liên Liên nức nở:

- Tôi nhận chức hình đường chấp pháp đương nhiên không thể vì tư bỏ công. Bất quá tôi không biết có ẩn tình, nếu đã biết hai nàng là con của nghĩa phụ thì khi nào tôi kiên trì đến mức độ đó!

Yến Thanh lại thở dài:

- Dù cô nương không cứng rắn cũng chẳng ích vào đâu bởi Vu bang chủ cũng có thể tự mình đi bắt con và xử quyết. Nếu không vậy thì làm sao chế phục được toàn thể đệ tử Cái Bang? Vu bang chủ đáng được gọi là Thiết Diện Vô Tư đó!

Liên Liên cau mày:

- Nhưng tại sao nghĩa phụ lại để con ruột mình gia nhập Tịnh Y Môn?

Yến Thanh đáp:

- Cái đó Vu bang chủ có đề cập đến với tại hạ, sở dĩ đệ tử Cái Bang kiên quyết trung thành là vì thắm nhuần tác phong cao khiết của bang chủ. Ai ai cũng muốn biểu đạt sự tôn trọng đạo nghĩa khí tiết, họ là những người được đào luyện từ trong cái khổ mà nên vóc nên vai, họ có thể nhẫn chịu những cái mà người đời không nhẫn chịu nổi. Tóm lại thì đệ tử cái bang được nung đúc thành con người chịu đựng thử thách hơn là hưởng thụ, thử thách qua những công tác cứu khốn giúp nguy, trừ gian diệt bạo, bảo vệ chính nghĩa.

Liên Liên trầm ngâm một chút rồi lẩm nhẩm:

- Tại sao nghĩa phụ lại dấu lời?

Yến Thanh đáp:

- Cho biết cũng thế thôi! Trong con mắt của bang chủ tất cả đệ tử đều như nhau, đều là con một nhà. Con một nhà thì đâu có sự phân biệt giữa người này và người kia, đâu còn xem trọng bên này xem nhẹ bên kia?

Liên Liên thở dài:

- Nghĩa phụ có phần nào tàn độc đấy! Dù sao họ cũng là con, làm cha ai nỡ sát hại con! Tôi chấp pháp tôi giữ vững lập trường, kẻ có tội phải bị nghiêm trị. Song tôi không hề có ý lên án tử hình. Chính nghĩa phụ hạ lệnh xử quyết, thật là trông thấy mà bắt nạt! Bắt nạt từ lúc đó, bây giờ biết sự tình liên hệ mật thiết như vậy tôi càng bắt nạt hơn!

Yến Thanh lắc đầu:

- Cô nương không hiểu nổi tâm trạng của bang chủ đâu! Người không tàn nhẫn đến độ vong tình phụ tử. Hừm dữ vẫn chưa con mà không ăn, người lại thua kém loài vật sao! Sở dĩ bang chủ phải giết con là vì việc chẳng đáng dừng. Hàn Lăng là một đại âm tặc, bao vây được hần là nhờ bang chủ huy động toàn lực lượng của Cái Bang đó. Hần dù có chấp cánh cũng không bay đi lọt nhưng Tiểu Trân và Tiểu Châu khóc lóc khấn cầu các vị trưởng lão tha cho hần do đó hần mới trốn đi được tới Quan Ngoại. Bang chủ nghe tin đó tức giận vô cùng, nếu cứ lờ đi thì dần dần bang quy sẽ bị chà đạp, bang hội phải tan vỡ bởi đệ tử dần dần đi vào chỗ nhẹ công nặng tư. Bắt buộc người phải hy sinh hai đứa con để chặn đứng sự hư hoại đó. Sau khi giết Tiểu Trân và Tiểu Châu rồi người có đến Hoa sơn thăm tiên phụ, khi nhắc đến việc ấy người khóc lóc thảm thiết! Như thế đó, đâu phải bang chủ không biết thương con!

Liên Liên nín lặng một lúc lâu, sau cùng nàng thú nhận:

- Thực ra tôi cũng có phần nào oán hận nghĩa phụ khi lão nhân gia giao phó công tác đó. Tôi oán hận vì lão nhân gia muốn bảo vệ chính nghĩa, song bất chấp nhân tình! Giờ đây nghe Yến gia thuật việc rồi tôi mới thức ngộ ra. Lão nhân gia vẫn còn tình cảm chứ không đến nỗi quá khô cằn!

Yến Thanh tiếp:

- Chỉ nội cái điểm này cũng đủ chứng minh sự chính trực của bang chủ! Tiểu Trân và Tiểu Châu đều lớn hơn hai cô nương lại có võ công cao trên bậc hai cô nương mà cũng là con ruột. Song lão bang chủ lại đặt hai nàng dưới quyền điều khiển của cô nương! Lão nhân gia đặt vấn đề công tác trên căn bản dụng nhân, chứ không hề cố chấp chỗ thân, sợ tiếng dành ưu vị cho ruột mà rẻ rúng người xa lạ.

Chàng tiếp luôn:

- Bang chủ làm thế không phải để mua danh đâu nhé! Bất cứ việc gì hễ khó khăn là người giao cho kẻ có quan hệ với người, có vậy các đệ tử khác không thể so bì, dị nghị. Hai cô nương dù sao cũng là nghĩa nữ của người, nếu có trách chẳng là chỉ trách mạng mình khổ sở thôi. Đó là một sự nói phòng chứ trong Cái Bang rất ít người biết hai cô nương là nghĩa nữ của bang chủ. Để tránh tiếng cho mình mà cũng tránh luôn cho hai cô nương nên bang chủ mới đổi tên cho hai cô nương đó.

Liên Liên gật đầu:

- Tôi hiểu, sở dĩ thế người có an bày trước hai hóa thân cho chị em tôi, tiếp tục trách vụ tại bang để sau khi chị em chúng tôi về với Long lão gia rồi thì không có chỗ khuyết tại hai đường nội và ngoại. Bây giờ lão nhân gia lại cho hai nàng hóa thân đến đây như vậy lão gia đã cho là đại công cáo thành, chị em tôi phải trở về Tịnh Y Môn chấp chưởng hai đường lại như trước.

Rồi nàng hỏi:

- Do đâu Yến gia nhận ra hai người đó chẳng phải là chị em tôi?

Yến Thanh giải thích:

- Thứ nhất, hai cô nương có nhiệm vụ âm thầm bảo vệ tại hạ. Không bao giờ chường mặt giữa những cuộc đánh nhau với đối phương. Hai nàng đó lại chường mặt. Thứ hai, hai cô nương và tại hạ từng tiếp cận với nhau giữa chúng ta phải có ít nhiều cảm tình, nhưng hai nàng đó nhìn tại hạ giao đấu thờ ơ bình thản, chẳng có vẻ chi là lo lắng cho tại hạ. Tại hạ biết ngay là hai nàng ấy là hóa thân của hai cô nương!

Liên Liên cải:

- Lý luận đó không vững. Trước mắt đông người chị em tôi phải tỏ vẻ dửng dưng để dấu điểm lai lịch của Yến gia là người trong Cửu Lão Hội chứ! Nếu gặp nhau là vô vạ, niềm nở lo lắng cho nhau thì đối phương phải sinh nghi!

Yến Thanh lắc đầu:

- Có ai biết cô nương là người của Cửu Lão Hội đâu cũng như người ta không biết tại hạ vậy! Ai cấm chúng ta thân nhau, lo liệu cho nhau? Hễ tỏ vẻ thân thiện là chúng ta bị nghi ngờ sao? Mà dù cho cô nương nói đúng đi nữa thì chỉ một mình cô nương giữ trầm tĩnh được thôi, chứ còn Tích Tích cô nương thì đừng hòng!

Chàng mỉm cười tiếp:

- Cô nương nên nhớ chúng ta từng ăn chung, từng ngủ chung mà! Thuật cải sửa dung mạo dù tinh vi đến đâu cũng không qua mắt nổi những kẻ đồng sàng.

Hai nàng xúc động thấy rõ!

Yến Thanh thở dài tiếp:

- Hai nàng ấy xuất hiện làm hư hại phần lớn công việc của chúng ta! Bởi vì đại cuộc chưa kết thúc, tại hạ còn cần đến sự tiếp trợ của hai cô nương...

Rồi chàng bỏ dở câu nói chuyển sang đề tài khác:

- Chắc Long Vũ Điền đã đến Vũ Hoa Đài rồi và có dẫn theo hai nàng ấy. Chúng ta đi ngay bảo họ giả dạng thêm một thời kỳ nữa.

Liên Liên cho thuyền đi về hướng Nam Môn.

Nơi đây là chỗ tập trung các thuyền hoa, giữa thuyền trăm thuyền ngàn họ dễ dàng len lỏi mà không sợ bị phát hiện.

Trong khi thuyền lướt trên mặt nước, họ thay phiên nhau, ai lái thuyền thì lái, ai rồi rảnh thì thay đổi y phục.

Mục tiêu của họ dĩ nhiên là Vũ Hoa Đài.

Tại Vũ Hoa đài chẳng có gì đặc biệt ngoài một số đá sỏi đủ màu lợp trải khắp xung quanh đường lối.

Tương truyền ngày trước có một vị cao tăng đến đó thuyết pháp, khi thuyết đến đoạn huyền diệu bỗng trời đổ cơn mưa, hạt mưa rơi xuống đất biến thành những hạt sỏi màu trông như ngàn hoa lẫn lộn.

Nhưng khi cả ba đến Vũ Hoa Đài thì ba xác chết nằm trên lớp đá hoa, máu đọng thành vũng chung quanh, máu chưa khô.

Ba xác chết là Tạng Hóa Thủ Long Vũ Điền và hai nữ nhân hóa trang thay thế Liên Liên và Tích Tích.

Cả ba xác đều mang đầy thương tích.

Yến Thanh biến sắc mặt.

Nhìn qua các vết thương chàng nắm tay Liên Liên và Tích Tích lôi hai nàng chạy đi.

OoO